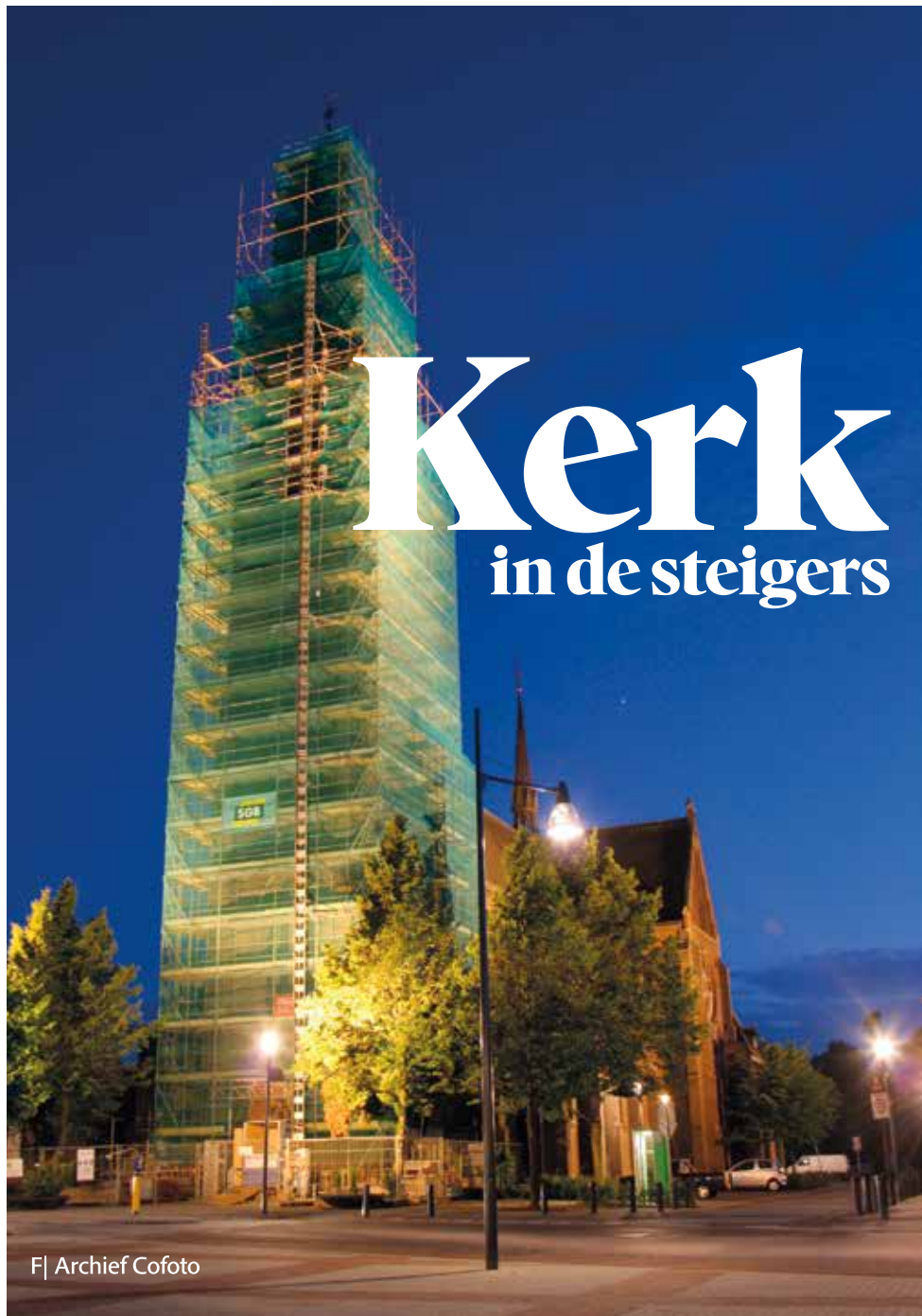

www.damiaanhelmond.nl

Pastoor Pieter Scheepers

F| Archief Cofoto

Wie wel eens een verbouwing heeft mee-gemaakt, weet dat dit een hoop ongemakken met zich meebrengt. Muren breken, plafonds stutten, kostbare spullen tijdelijk opbergen. Ruimte maken voor nieuwe meubels en beslissen: groter of kleiner gaan wonen of misschien wel verhuizen. Bij de verbouwing van de parochie gaat het niet anders, maar wel met de bedoeling er mooier uit te komen.

De vergelijking van de huidige situatie van de Kerk met een verbouwing komt van de Canadese priester James Mallon. Hij schreef het boek 'Divine Renovation', dat in het Nederlands de titel 'Als God renoveert' heeft meegekregen. Zijn boek gaat over het omvormen van een klassieke parochie naar een missionaire geloofsgemeenschap. Een ander boek van de Amerikaanse priester Michael White en zijn pastoraal medewerker Tom Corcoran heet 'Rebuilt', in het Nederland: herbouw. Ook zij gebruiken de beeldspraak van een verbouwing voor het proces van parochievernieuwing. Beide methoden zijn nogal Amerikaans. Dat wil zeggen gelikt en groots opgezet. Ze gaan vanzelfsprekend uit van de situatie, zoals die zich in parochies in de Verenigde Staten en Canada voordoet. En die is niet helemaal vergelijkbaar met Europa. Van de andere kant bieden beide methodes veel suggesties en handvaten voor Nederlandse parochies. Het is dan ook niet voor niets dat er de afgelopen jaren onder titel 'missionaire parochie' een beweging op gang gekomen is om parochies bij hun 'renovatie' te helpen. Er heeft in middels al een aantal keren een landelijke conferentie plaatsgevonden voor

leden van kerkbesturen en pastorale teams om samen na te denken over de vraag wat een missionaire geloofsgemeenschap is en hoe je dat op het lokale niveau van een parochie(federatie) handen en voeten kunt geven. De laatste keer was begin april in Veenendaal. Daar namen toen zo'n 850 mensen aan deel. Tegelijkertijd blijkt het in de praktijk nog niet zo eenvoudig om gemeenschappen die traditioneel gebaseerd zijn op een brede volkskerk om te vormen tot een wervende keuzekerk. Het idee achter de 'missionaire parochie' is dat dit een geloofsgemeenschap is die naar buiten gericht is en nieuwe mensen uitnodigt om zich aan te sluiten. Dit is gebaseerd op de tekst in het evangelie van Mattheüs waarin Jezus zegt: "Gaaf dus en maakt alle volkeren tot mijn leerlingen en doopt hen in de naam van de Vader en de Zoon en de heilige Geest." (Mt 28, 19-20).

Cultuuromslag

Dat is iets dat de pastoor niet alleen kan, maar waar alle gelovigen toe uitgenodigd worden. Maar hoeveel parochianen voelen zich geroepen om hun buurman of buurvrouw mee naar de kerk te nemen? Of nog dichterbij: de eigen kinderen of kleinkinderen? Goede bedoelingen zijn er te over, maar die omzetten in praktijk blijkt niet zo eenvoudig. In de oude volkskerk was het niet gebruikelijk om veel over je geloof te spreken. Het was gewoon onderdeel van het dagelijks leven. Kinderen werden in een katholiek gezin geboren, gingen naar een katholieke school en naar katholieke verenigingen en groeiden zo vanzelf met het geloof op. Inclusief alle culturele tradities die daar bij ontstaan zijn. Maar die volkskerk is aan het verdwijnen. Van

Kerk in de steigers. F| Archief Cofoto

mensen wordt steeds meer gevraagd om bewust over hun geloof na te denken en er uit persoonlijke overtuiging voor te kiezen. Voor parochies betekent dit dat zij veel meer naar buiten moeten treden om mensen welkom te heten en uit te nodigen. Dat vraagt om een cultuuromslag, zowel van kerkgangers als van kerkbestuurders.

Het idee van een 'missionaire parochie' gaat uit van vijf basisprincipes. Op de eerste plaats is dat Jezus leren kennen en zijn leerling willen zijn. Een keuze voor het geloof is een keuze voor een persoonlijke band met Jezus Christus. Hij is niet alleen een voorbeeld of inspiratiebron uit een of ander oud boek, maar een persoonlijke vriend en onze Verlosser. Leerling van Jezus willen zijn, betekent dus: Hem steeds beter leren kennen en Hem willen navolgen. In een missionaire geloofsgemeenschap mag ieders persoonlijke relatie met Christus een leven lang groeien. Gebed, geloofsverdieping en het ontvangen van de sacramenten zijn belangrijk om die vriendschap met Christus te onderhouden en te ervaren.

Kleine groepen

Het tweede principe van een missionaire parochie is dat er binnen het geheel van de grote geloofsgemeenschap kleine groepen zijn van mensen die samen willen groeien in hun geloof. Naast de wekelijkse eucharistieviering op zondag houden zij regelmatig bijeenkomsten met kleine clubjes om met elkaar over hun geloof te praten, samen een boek te bespreken of een vormingstraject te volgen. Dit kan in de kerk of een parochiezaaltje zijn, maar ook gewoon bij iemand thuis. Bepaalde methodes adviseren zelfs om bij dergelijke bijeenkomsten een gezamenlijke maaltijd te houden, omdat je tijdens het eten nu eenmaal makkelijker met elkaar in gesprek raakt. Eigenlijk is dit niet anders dan wat de eerste christenen deden. Ze kwamen bij elkaar in een of ander huis en braken daar het brood, staat in hoofdstuk 2 van het Bijbelboek Handelingen van de apostelen. Een missionaire parochie is wat in kerkelijke termen genoemd wordt: een gemeenschap van gemeenschappen.

Heel belangrijk in het denken over een missionaire Kerk is dat parochianen het niet alleen gezellig met elkaar hebben, in hun vertrouwde groepje, maar dat ze mensen van buiten de kans geven om Jezus en zijn Kerk beter te leren kennen. Wat James Mallon en de andere schrijvers van boeken over parochievernieuwing eigenlijk zeggen is: deel je geloof met anderen. Uit onderzoeken over religiositeit blijkt steeds weer dat veel mensen zoekende zijn. Als Kerk hebben we misschien antwoorden op hun vragen, maar dan moeten we ze wel uitnodigen. In uitgaven als 'Rebuilt' en 'Als God renoveert' worden tal van kleine voorbeelden gegeven hoe je als lokale geloofsgemeenschap gastvrij kunt zijn en nieuwe mensen kunt verwelkomen. Dat zit 'm vaak in kleine dingen: zet bijvoorbeeld een of twee vrijwilligers bij de deur die iedereen die binnenkomt verwelkomen. Toen na de coronatijd de kerken weer opengingen, zijn sommige parochies met deze manier van welkom heten begonnen en ze zijn zeer enthousiast over het resultaat. Hoe een klein

gebaar al veel voor mensen kan betekenen.

Participeren

Wat zeker ook helpt om de Kerk op te bouwen, is gebruik te maken van ieders talenten. De parochie bestaat niet alleen uit de pastoor of het kerkbestuur. Het zijn juist de parochianen die samen de lokale geloofsgemeenschap vormen. In de meeste parochies zijn al heel wat vrijwilligers actief. Hun inzet wordt ook zeer gewaardeerd. Maar misschien zijn er nog wel veel meer mensen die iets voor de parochie zouden kunnen of willen doen. Dat kunnen klusjes of onderhoudswerkzaamheden zijn, maar dat kan ook meedenken zijn over de toekomst van de parochie. In het synodale proces dat paus Franciscus in gang heeft gezet en waarover dit najaar in Rome weer een grote bisschoppenvergadering wordt gehouden, gaat het er juist om zoveel mogelijk mensen bij de Kerk te betrekken. Niet om te vergaderen, maar om samen die boodschap van het evangelie in praktijk te brengen. De een is goed in organiseren, de ander gaat liever bij oude of zieke mensen op bezoek en een derde is bereid om te helpen bij de catechese. Het hoeft niet allemaal van het pastorale team te komen. Parochianen kunnen zich ook zelf melden en hun kennis en vaardigheden delen met de parochie. Dienstbaar zijn mag dan ouderwets klinken, maar het eigenlijk hartstikke hip in een samenleving die uitgaat van mondige en participerende burgers. Waarom zou het dan in de Kerk anders zijn? Een van de drie kernwoorden van de synodale weg is participeren: meedoen. Geloven is een werkwoord.

Gebed

Het laatste, maar beslist niet onbelangrijkste, kenmerk van de parochie van de toekomst is dat er niet zomaar wat activiteiten worden georganiseerd, maar dat die voortkomen uit een gelovige betrokkenheid. Daarin spelen persoonlijk gebed en het ontvangen van de sacramenten een belangrijke rol. Niet voor niets heet de laatste encycliek van de heilige paus Johannes Paulus II 'ecclesia de eucharistia': de Kerk leeft vanuit de eucharistie. Of misschien nog beter: de Kerk komt voort uit de eucharistie. Johannes Paulus was de paus van de nieuwe evangelisatie en beseftte dat het bewust deelnemen aan de eucharistie heel belangrijk is om je geloof te kunnen uitdragen en zo een voorbeeld voor andere te kunnen zijn. Je kunt je geloof alleen maar uitdragen als je zelf ook een diepe verbondenheid met Christus voelt.

Toekomst kerkgebouwen

Wat hier beschreven wordt, is de Kerk in de ideale wereld. Ná de verbouwing, zeg maar. Voorlopig zitten we midden in de renovatiewerkzaamheden. Daarbij hoort die cultuuromslag, om op een andere manier samen kerk te zijn. Welke renovatieplannen er precies uitkomen, is nu nog niet te zeggen. Maar voor alle parochies geldt: ook al staat de kerk in de steigers, tijdens de verbouwing blijft de winkel gewoon open! En oh ja: we zoeken nog bouwvakkers om mee te helpen!

Matheu Bemelmans

De vrijwilligersavond bij De Koning, was wederom gezellig en smakelijk verzorgd. F| Mario Coolen

Wie heeft de oplossing voor het vinden van nieuwe vrijwilligers?

Hebben we net een geslaagde en goed-bezocht vrijwilligers-avond achter de rug, komt toch weer deze vraag: "weet u nog iemand die voor ons."

Hoe blij we ook zijn met al onze vrijwilligers (en die hebben we gelukkig veel zoals te zine op de vrijwilligersavond), de realiteit is dat veel werk wordt verzet door een kleiner wordende groep die ook nog eens steeds ouder wordt. En dat stelt ons als bestuur wel eens voor dilemma's. Want als we niemand kunnen vinden, dan moeten we een professioneel bedrijf inschakelen, wat gewoonweg veel meer geld kost.

Neem als voorbeeld het schoonmaken van de St. Trudokerk. Een hele klus! En we kunnen ons als bestuur voorstellen dat u daar niet iedere week zin in of tijd voor heeft. En jongeren werken overdag veelal en melden zich daarom ook niet of zitten met kleine

kinderen en zijn daarom minder inzetbaar. Het houdt ons als bestuur bezig hoe we ook voor de toekomst hiermee om moeten gaan. We hebben de antwoorden nog niet, maar staan open voor goede ideeën.

Voor nu hopen we dat er toch mensen zijn die mee de St. Trudokerk willen onderhouden. Als we een grotere groep kunnen maken zou misschien een rooster gemaakt kunnen worden zodat de mensen bijvoorbeeld maar 1x per maand deze klus hoeven te doen en met een beetje geluk dan met twee of drie personen. Ook wel zo gezellig, toch?

En wilt u maar incidenteel ergens mee helpen of heeft u iets specifiek als talent? Heeft u een goed idee? Laat het ons weten door te bellen met het secretariaat op nummer: 0492 52 31 47 of een e-mail te sturen aan: secretariaat@damiaanhelmond.nl.

Namens het bestuur van de Damiaanparochie

Dank je wel, vrijwilligers!

Op donderdag 31 oktober 2024 zijn ze weer een keer bijeen geweest, de vele vrijwilligers die ervoor zorgen dat alle activiteiten binnen onze Damiaanparochie uitgevoerd worden.

En dat zijn er heel wat, om maar eens te noemen de misdienaars en acolieten, de mensen die de livestream vanuit de Lucia en de Trudo verzorgen, de collectanten, de dames van de koffie-na-de-mis, het poetsteam (ook het koperpoets-team), de dames van het secretariaat, de bloemenmeisjes die ervoor zorgen dat onze kerken er feestelijk uitzien. Natuurlijk mogen we onze dames en heren en de organisten niet vergeten die de kerkdiensten muzikaal omlijsten, want je weet dat zingen dubbel bidden is! Ook kennen we een groot aantal vrijwilligers die in de decembermaand actief is met onder andere het bouwen van

de kerststallen of het 'bewaken' van de kerststal en het openhouden van de kerken. Dat onze kerkhoven er zo mooi bij liggen is in hoofdzaak te danken aan de vrijwilligers van 'de kerkhofploeg'. Ook een dikke dankjewel aan de dames en heren die telkens weer de Damiaan volschrijven. We hebben zoveel mensen dat hier vast een aantal niet zijn genoemd: daarom ook voor 'de stille werkers' da ge bedankt zijt, da witte!

In de gezellige ambiance van zaal de Koning keuvelen de vele vrijwilligers er lustig op los en herinneringen worden opgehaald. Mede dankzij de inzet van Eric Konings en Lisan Deelen van zaal de Koning, de vlotte bediening en het overheerlijke buffet is het een zeer geslaagde avond geworden. We hopen ook het komende jaar weer van jullie diensten te mogen genieten!

Maria bid voor mijn kindje

Wist u dat er elke week gebeden wordt voor de kinderen die onder bijzondere bescherming worden gesteld van Onze Lieve Vrouw van het Heilig Hart? Dit gebeurt al sinds 1877. In dat jaar werd de Kinderkrans van Onze Lieve Vrouw van het Heilig Hart opgericht in Sittard. Ook brandt er altijd een kaars in de basiliek voor deze kinderen.

Maria bid voor mijn kindje"

F| Illustratie: rkactiviteiten.nl/kinderenbidden-voorkinderen

Direct na de geboorte van een kind kan het worden ingeschreven in de Kinderkrans en het blijft dan lid tot het de volwassen leeftijd bereikt heeft. Ook ongeboren kinderen van aanstaande moeders die ziek zijn kunnen worden opgedragen aan Onze Lieve Vrouw van het Heilig Hart. Dit geldt eveneens voor moeders die ongewenst zwanger zijn geraakt. Indien in het laatste geval een derde het ongeboren kind aanmeldt, dient de moeder zelf hier geen bezwaar tegen te hebben. Ouders en grootouders voelen vaak heel goed aan dat de geboorte van een nieuwe mens

iets wonderlijks is, een groot geheim. Vaak beseffen zij maar al te goed dat wij dat nieuwe leven niet in onze macht hebben. En het dus ook niet altijd kunnen behoeden voor pijn en ongeluk. Maria, de moeder van Jezus, kent het geluk, maar ook de zorgen en de pijn, die dit nieuwe leven met zich mee kan brengen. Als moeder van Jezus is zij moeder van allen die in Hem geloven. Daarom dragen veel mensen hun kinderen en kleinkinderen op aan Maria door hen in te schrijven in onze Kinderkrans. Over en door de generaties heen, generaties verbindend, dat een kind toegewijd is aan Onze Lieve Vrouw van het Heilig Hart. Voor de kinderen van de Kinderkrans wordt dagelijks gebeden tijdens het Rozekransgebed, daarbij het "Gedenk, O Onze Lieve Vrouw van het Heilig Hart". Altijd brandt voor het genadebeeld van Onze Lieve Vrouw van het Heilig Hart een votiefkaars tot intentie van de kinderen. Iedere donderdag wordt voor de kinderen een Heilige Mis opgedragen in de Basiliek en na deze H. Mis, in hun naam de "Akte van Toewijding" gebeden.

Nog steeds worden er jaarlijks tientallen kinderen uit het hele land aangemeld. Aanmelden kan door een email te sturen aan basiliek@rk-kerken-sittard.nl onder vermelding van voornaam, achternaam en geboortedatum. Het inschrijfbetrag bedraagt eenmalig 15 euro.

De kracht van meneer Kans

"Wat je gedaan hebt voor een van de minste van deze broeders van mij, dat heb je voor mij gedaan" (Mt 25,39). Jezus vraagt ons om daden van barmhartigheid te verrichten voor anderen, vooral voor mensen in nood. Het waren deze woorden die fraters, leraren en leerlingen van de middelbare school Frater Don Bosco Lewoleba in Lembata (Indonesië) inspireerden in de omgang met meneer Kans, een man met een handicap.

Meneer Kans, ook wel bekend onder zijn typische Lembata-groet: 'Ama Kans', bezocht het sporttoernooi van de school in 2024. Hij hield zich aan de regels van het comité zoals elke andere toeschouwer en betaalde het benodigde entreegeld om de wedstrijd te mogen bekijken. Eenmaal binnen ontpopte hij zich als coach die aanwijzingen gaf aan een team, en als lid van het comité dat de veiligheid van de toeschouwers regelde. Wat hij deed was nuttig, en ook vermakelijk voor de toeschouwers.

Leraren en leerlingen noemden hem ook wel "Besa" wat grote broer betekent. Ze zorgden met liefde voor Besa Kans. Als er drinken of eten voor het comité werd klaargemaakt, kreeg Besa Kans ook een deel. Aan het einde van een wedstrijd brachten leerlingen hem naar huis of wensten hem een veilige reis. Iedereen hield van hem.

Vreugde

Vanwege deze liefde voor Besa Kans was hij een speciale gast op het patroonsfeest van de school op 31 januari 2024. Hij nam deel aan de eucharistieviering, mengde zich onder de studenten tijdens het dansen van de dolo-dolo en andere swingende evenementen. Zijn plezier tijdens die dag werkte aanstekelijk en iedereen genoot mee.

Verdriet

Twee weken later kwam er een droevig bericht. Meneer Kans was omgekomen bij een ongeluk. Hij was voorgoed vertrokken. Fraters, leerlingen, docenten en andere vertegenwoordigers van de Frater Don Boscoschool Lewoleba woonden de begrafenis bij en begeleidden hem op zijn reis naar zijn laatste rustplaats.

Groot in kleine dingen

De aanwezigheid van meneer Kans bewoog de harten van de mensen om hem heen om barmhartig te zijn in kleine en eenvoudige dingen. Vriendelijk groeten, oprecht glimlachen, dienstbaar zijn vanuit het hart, de ander ruimte geven om zich uit te drukken, anderen accepteren zoals ze zijn, mensen bemoedigen, hoop geven, en troost geven aan wie dat nodig heeft. Hierdoor stralen we geluk, vrede, vreugde en hoop uit en kunnen we anderen naar God leiden.

Frater Yonas Paso, CMM (Indonesië)

☎ 0492-552666

✉ info@desterschoonmaak.nl

🌐 www.desterschoonmaak.nl

-sinds 1965-

Het afscheid in vertrouwde handen.

Met eigen
crematorium

Helmond - Beek en Donk - Deurne
Dag en nacht bereikbaar op **0492 31 95 33**

Omdat iedereen anders is...

Vraag nu
een gratis
invulboekje
aan

UITVAART SPIERINGS

Wanneer u verzekerd bent
bij Ardante, ASR, DELA,
Monuta of ergens anders
kunt u ook voor ons kiezen.

0492 525000 | UITVAART@SPIERINGS.COM | WWW.SPIERINGS.COM

Geluk in een klein hoekje

Een oudere collega van mij is gewend om een maal per jaar naar zijn huisarts te gaan voor een "check up", in goed Nederlands-medische vaktaal: "een onderzoek naar zijn totale gezondheidstoestand." "Voor uw leeftijd bent u in een uitstekende conditie. Alles is prima, was de uitslag van het medisch onderzoek. Mijn collega reageerde: "Ja, dokter, maar ik ben ook een gelukkig mens!". "Dat moet ik er dan eens bij schrijven, zei de arts, want dat hoor ik zelden van mensen die bij mij op het spreekuur komen. De meesten die hier komen hebben klachten over van alles.

Mensen praten inderdaad meestal veel gemakkelijker over hun problemen dan over wat hen gelukkig maakt. Op vreugde en geluk ligt als het ware een soort taboe. Wil je de aandacht trekken in een gezelschap, dan moet je over problemen beginnen. Dat je het toch zo zwaar en moeilijk hebt, dat het een onmogelijke zomer was met al die hitte.. terwijl we daags na de hittegolf al weer mopperen dat het zoveel regent. Zeggen dat je gelukkig bent en zeer happy dat kan eigenlijk niet. Dat is blijkbaar niet interessant. Als je problemen hebt, luisteren mensen naar je.. of doen minstens alsof... Gelukkig zijn, daar hebben mensen niet van terug. Iedereen valt dan stil. Dat kan eigenlijk niet. Want dan ben je niet kwetsbaar.

En u kent ze allemaal, door zelfkennis of door ontmoeting met anderen, de professionele klachten-litanie-bidders: wat een pokkenweer. Ik heb het toch zo druk. Morgen is het weer maandag en dan begin ik weer met dat rotwerk. Ik kan niet meer vooruit zoals vroeger. De krant is weer te laat. De soep is niet te eten. De hond van de overburen blaft weer te hard. De buurman heeft zijn auto wéér voor mijn deur geparkeerd enzovoort. Je komt soms inderdaad mensen tegen die de bui al zien hangen voordat er één schapenwolkje te zien is aan een stralende hemel.

Ik hoorde van iemand die zei: als er allerlei goeds is gebeurd op een dag, maar er gebeurt één klein rotdingetje, dan is mijn hele dag

bedorven. Eigenlijk is dat idioot. En een ander erkende heel eerlijk: ik mopper veel meer dan dat ik geniet. Misschien herkent u zichzelf in zulke mensen.

Iemand in een verpleegtehuis, die met vieren op één kamer ligt, wetend dat zij daar nooit meer naar haar eigen flatje terug zal komen, zei tegen mij toen ik haar bezocht: "Maar toch heb ik geboft. Ik heb een bed aan het raam. Op de vensterbank staat een foto van mijn overleden man, mijn kinderen en kleinkinderen. En als ik 's nachts wakker wordt zie ik die foto en dan denk ik aan hem. En als ik uit het raam kijk, zie ik knipperende sterren en dan denk ik: wat lief, hij knipoogt tegen mij vanuit de hemel. En dan voel ik mij toch een beetje gelukkig en blij."

Van veel zieken en stervenden heb ik geleerd dat ook het geluk in een klein hoekje zit, zelfs in de hoek waar de klappen vallen.

Een man van goed vijftig jaar die lijdt aan een verlamingsziekte, die hem van dag tot dag minder mobiel maakt en die heel goed weet dat die ziekte hem ten dode voert, fluisterde: "ik ben zo dankbaar voor alles wat ik nog wel kan, ook al moet ik dagelijks inleveren." Nou, dan sta ik met mijn mond vol tanden.

Weet u waar de kern zit van al ons menselijk geluk, onze onuitwisbare vreugde en onverwoestbaar optimisme: hier, in ons eigen hart! Je bewust zijn van wie je mag zijn en van wat je kunt zijn voor anderen. En dan is het niet zo moeilijk om te zien dat er ontzettend veel flutdingen zijn. Onbenullige dingen en dat de echt grote problemen in ons leven ook vanuit de kern te dragen zijn omdat we geloven. Niet dat God ons straft of een hoop ellende geeft, maar dat God ons kracht wil geven en troost door al die mensen om ons heen.

Iedere keer als ik na een bezoek aan een verpleegtehuis weg ga, denk ik: jongen, mopper toch nooit meer in je leven zolang je nog te voet uit zo'n huis kunt komen.

Ook het geluk zit in een klein hoekje. Je moet het alleen kunnen vinden, want soms is zo'n hoekje erg klein.

Pastoor Pieter Scheepers

Amore

Voor een liefdevol afscheid

Amore uitvaartverzorging
Koningsplein 24 - 5721 GJ Asten
tel. 0493-381554 - www.uitvaartamore.nl
dag & nacht bereikbaar

Church escape: een gezellige en leerzame avond

F| Damiaanparochie

Op zaterdagavond 16 november 2024, kwamen er 28 jongeren bij elkaar in de St. Trudokerk te Stiphout om aan de Church Escape deel te nemen. De meest recente activiteit georganiseerd door het jongerenpastoraat van onze Damiaanparochie te Helmond. De St. Trudokerk was speciaal omgetoverd tot een ware escaperoom, waar de jongeren allerlei opdrachten moesten maken, raadsels oplossen en codes kraken om de kerkdeur te doen openen.

De Church Escape stond in het teken van Jan Baloys en het thema 'Licht'.

De activiteit was het resultaat van twee glansrollen van onze parochieleden uit ons jongerenpastoraat als Jan Baloys en vrouw Baloys. Verder een boel hard werk van een aantal leden van ons jongerenpastoraat om de Church Escape in elkaar te zetten en de extra ondersteuning die we kregen van parochieleden tijdens de activiteit. Dankzij de inzet van iedereen was het een bijzonder geslaagde avond. De 28 jongeren hebben samen een gezellige en leerzame avond gehad!

De avond begon met gezamenlijk drinken en het eten van heel veel frieten en ook nog lekkere snacks, mogelijk gemaakt door Snackbar D'n Apostel gevestigd aan de Mierloseweg 153 te Helmond. Dank hiervoor! Hierna gingen de jongeren enthousiast aan de slag met de Church Escape.

Uiteindelijk wisten alle jongeren het licht (mogelijk gemaakt door SLG licht en geluid bv) te vinden en de code te kraken, waarna ze succesvol uit onze St. Trudokerk konden 'ontsnappen'.

We willen alle jongeren bedanken voor hun enthousiaste deelname en voor de gezellige avond.

We kijken uit naar de volgende activiteit!

Ben je enthousiast geworden en wil je ook meedoen? Houd dan de Facebookpagina van de parochie in de gaten. Wil je geen activiteit meer missen schrijf je dan nu in voor onze mailinglist via: jongerendamiaanhelmond@gmail.com

Het was toch wel bijzonder nieuws: "Meer dan een half miljoen camera's houden ons in de gaten op straat". Je ziet wel hier en daar camera's hangen maar dat het er al zoveel zijn die ons in de gaten houden is voor veel mensen toch een bijzondere ontdekking.

Het nieuwsartikel is duidelijk: "Sinds begin november hangen er in ons

land ongeveer 528.000 camera's die ons in de gaten houden op openbare plaatsen". We worden dus behoorlijk in de gaten gehouden en soms is het ook heel goed dat die camera's er zijn. Als er baldadigheden gebeuren, staan degenen die het doen dan meestal wel op beeld en als iemand vermist is, kan men soms met camerabeelden mensen terugvinden. Andere mensen zijn bezorgd om hun

privacy. Ik moest met dit nieuws denken aan een afbeelding en een spreuk die er vroeger in veel huizen te zien was. Bij veel mensen hing een lijst omhoog met een afbeelding van het Oog van God, het alziende Oog van God in een driehoek en daarbij de spreuk: "God ziet mij, hier vloekt men niet". In vroegere tijden werd er veel gevloekt en die afbeelding kon een hulp zijn dat mensen zich wat inhielden met vloeken...

"God ziet mij", eigenlijk is dat een mooie gedachte. Niet in de negatieve zin, dat Hij ons in de gaten houdt om elke misstap te registreren, te veroordelen en te straffen. "God ziet mij" is niet "Big Brother is watching you" die elke misstap en elk tekort schieten vastlegt en eens een rekening presenteert. Zoiets kan dreigend overkomen. Het is niet: "God ziet mij, pas dus maar op!" "God ziet mij". Positief, als een liefdevolle vader ziet Hij mij. Hij kent mij door en door want ik ben Zijn kind en ik weet dat Hij mijn

column

"Dat hebben we samen goed gedaan"

Peter is overleden.... Ik ben in de groepswooning voor een gesprek met de familie en zijn begeleidster, ter voorbereiding op de afscheidsdienst. Na afloop van het gesprek besluit ik nog even te kijken welke bewoners er thuis zijn om ook hen te condoleren. Ik tref er een paar in en om het huis. Als ik op het punt sta om te vertrekken, spreekt een groepsleidster me aan. "O, ik denk dat Joost op zijn kamer zit. Die zal het misschien ook nog even fijn vinden om je te spreken." Ik loop achter haar aan naar de kamer van Joost. Ze klopt aan en vraagt of hij het fijn vindt om even met mij te praten. Joost kijkt me bedachtzaam aan. Ik doe een stap naar voren en leg uit: 'Ik kom even kijken hoe het met jou gaat, want ik heb gehoord dat Peter is overleden. Joost springt uit zijn stoel, trekt zijn broek op tot zijn oksels, gaat wijdbeens staan en slaat zijn armen over elkaar. Al die tijd blijft hij mij stil aankijken. Dan zegt hij: 'Dit is erg moeilijk hoor!' Ik kan het alleen maar beamen. Dit is moeilijk: zo verdrietig dat Peter nu dood is. Het blijft stil. Joost kijkt mij aan, ik kijk hem aan. Ik kan niet goed inschatten wat er in zijn hoofd omgaat. Dan laat hij zich ineens ontvallen: "Altijd lol maken. Daar was hij goed in". Er verschijnt een lach op zijn gezicht. Het raakt me, dit moment, deze typering. "Mag ik dat opschrijven?" vraag ik hem. "Dan kan ik dat ook in de afscheidsdienst vertellen als jij dat goed vindt". Ja hoor, schrijf dat maar op, stemt hij toe.

Op de dag van het afscheid staan we met de bewoners en begeleiders op het pad voor de woning. We vormen een erehaag, waar Peter doorheen gereden wordt. Iets verderop staat een grijze rouwauto. Ik ga bij Joost staan en samen bewonderen we de mooie auto. Dan stoot hij mij aan: Heb je die papieren bij je, wil hij weten. Zijn manier om mij te herinneren aan ons gesprekje wat wij op zijn kamer hebben gehad. "Jazeker," stel ik hem gerust, ze liggen al klaar in de auto. Tijdens de afscheidsdienst mag ik zijn herinneringswoorden uitspreken. Ik zoek oogcontact met hem, noem zijn naam en zeg: "Joost, je zei het zo hé? Altijd lol maken. Daar was hij goed in." Joost knikt instemmend. Hij voelt zich vrij om mee te zingen met een lied waar we allemaal naar luisteren en hij brengt met zijn huisgenoten nog een laatste bloemengroet aan Peter. Na afloop van de dienst zit hij stiltejes aan de koffie. Als ik bij hem kom staan, kijkt hij me aan en dan breekt een lach door op zijn gezicht. "Dat hebben we samen mooi gedaan hé?" En weer raakt het me, hoe waardevol het is om bewoners actief bij het afscheid te betrekken. Het begon met een begeleider die ons samen bracht, daardoor kon Joost zijn herinnering delen en mocht ik daar een stem aangeven in de dienst. Afscheid nemen doe je samen.

Juliette
Palmann - Magis

Vader is. Ik mag op Hem en Zijn zorg vertrouwen in mijn leven. Hij heeft ons lief en Hij geeft mij aandacht. Zoals een goede Vader zijn kind nabij is, zo is Zijn blik bij mij. Daarom bid ik ook graag Psalm 139. Ik vind daar het heel mooi in verwoord hoe Gods Liefdevolle blik in het leven van alledag op mij gericht is. Er is niemand die ons kent zoals God ons kent. Het is eigenlijk een Psalm die onze verwondering verwoordt hoe goed God voor ons is en hoe Hij ons nabij is en naar ons omziet.

"God ziet mij". Bidden wij die Psalm 139 samen: "Ik dank U, Heer, voor het wonder van mijn leven. Gij kent mij, Heer, en Gij doorschouwt mij,

Gij ziet mij waar ik ga of sta. Van verre kent Gij mijn gedachten, Gij weet waarom ik bezig ben of rust, Gij let op al mijn wegen. Want wat er in mij is hebt Gij geschapen, Gij hebt mij als een weefsel in de moederschoot gevormd. Ik dank U voor het wonder van mijn leven voor alle wonderwerken die Gij hebt gemaakt. Gij weet ook alles wat er omgaat in mijn geest mijn diepste wezen is U niet verborgen. Toen ik geheimnisvol werd voortgebracht, mijn levensdraden in de schoot gevlochten werden."

Andy Penne, pr

Truus Giezen-Smits: 'Ik ben een rijk mens'

Na het interview dat ik had met de tachtigers Truus en haar echtgenoot Jan, gaf ik haar een hand en toen zei ze nog snel: 'Zet dat er maar boven: ik ben een rijk mens!' Dat Truus hiermee niet bedoelde dat ze rijk is, bleek uit het gesprekje dat ik met haar en haar echtgenoot mocht hebben.

Truus is een echte Helmondse. Geboren in de Pastoor van Leeuwenstraat, behoorde de diepgelovige Truus onder de St. Jozefparochie. 'Ik ben daar gedoopt, communie gedaan, gevormd en getrouwd.' Tijdens een avondje dansen, 'ik moest om 22.00 uur thuis zijn,' ontmoette ze Jan, die al direct een oogje op haar had. Hij wilde haar naar de bus brengen, maar dat was er niet bij. 'Nee, ik heb hem gezegd dat ik geen meisje van één avondje was,' lacht ze. Via het telefoonboek en een winkelier kwam Jan achter haar adres en hij werd in het gezin van Truus zo warm ontvangen, dat ze binnen een jaar getrouwd waren. Truus verrichtte in die tijd al veel liefdewerk: in de kerk maar ook maatschappelijk zorgde ze voor haar medemens. In haar huwelijk zijn ze diverse keren verhuisd en overal waar ze hebben gewoond, was Truus betrokken bij het oprichten van een kerkkoor. Toen ze weer in Helmond kwamen wonen ging ze vrijwilligerswerk doen bij Keyserinnedaal waar ze ook zorgde voor de H. Mis voor de bewoners. Truus vertelt over een zwerver, die achter de

bosjes sliep bij Keyserinnedaal.' Ik vond het zo erg, dat ik vóór mijn werk eerst naar de stad ben gegaan en heb toen een slaapzak voor hem gekocht. Ook bracht ik hem koffie, maar dat mocht niet meer want de koffie was voor de bewoners van het verpleegtehuis.

'We brachten daar dan eten of andere dingen heen. Kleding en beddengoed en ik maak nu nog steeds voedselpakketten voor mensen die het nodig hebben.'

Dus kocht ik een thermoskan en nam de koffie van thuis mee.' Truus en Jan wilden heel graag kinderen, maar ze kregen twee stil geboren kinderen. Het bracht hen veel verdriet maar ze hadden zoveel liefde te geven, dat ze besloten om kinderen te adopteren. Ook namen ze diverse pleegkinderen in huis. 'Het was soms moeilijk, want die kinderen hadden veel meegemaakt, maar we hebben hen altijd met veel zorg omringd en geprobeerd hen met veel liefde te helpen,' geven beide echtelieden aan. Ze hebben heel goed contact met hun beide pleegzonen, die ook voor hen klaar staan, nu ze beiden wat sukkelen met hun gezondheid. Via de kindertehuizen kregen ze ook adressen door van gezinnen die het moeilijk hadden. Ook kreeg ze adressen door van de voedselbank. 'We brachten daar

dan eten of andere dingen heen. Kleding en beddengoed en ik maak nu nog steeds voedselpakketten voor mensen die het nodig hebben.' Toen ze in Stiphout kwamen wonen ging ze daar ook elke avond naar de kerk. Ton Schepens en pastoor Van Kessel vroegen haar of ze daar bij het koor wilde komen. En ze heeft ook meegeholpen met koper poetsen in de kerk. Ze bracht een bezoekje aan mensen die ziek of eenzaam zijn en hielp hen met eten of kleding. Ze bracht mensen die ziek waren en niet naar de kerk konden komen de H. Communie. 'Ik ben een rijk mens dat ik dit allemaal heb mogen doen. Ik zeg altijd: daar waar we in liefde samen zijn, daar is de Heer in ons midden,' zegt Truus oprecht. Twee jaar geleden liet haar gezondheid haar in de steek en stopte ze na 50 jaar met haar liefdewerk bij

Keyserinnedaal. Bij haar afscheid ontving ze een bosje bloemen. Deze heeft ze naar het kapelletje van Binderen gebracht om Maria te bedanken dat ze 50 jaar liefdewerk mocht doen. 'Ik vind het wel jammer dat ik nu niets meer hoor van mijn voormalige collega's...een kaartje zou ik wel fijn gevonden hebben, maar ja. Dat ik al die jaren voor anderen heb mogen klaarstaan komt natuurlijk ook omdat ik een lieve man heb, een liefste schat die mij in alles bijstaat en mij steunt,' lacht ze naar haar Jan. Deze knipoogt en zegt dan: 'Hèhè, ik dacht wanneer komt het nou?' Ik wens hen beiden nog veel gezonde jaren samen en beloof nog een keertje te komen buurten.

Tekst en foto Anja Donkers

Truus Giezen-Smits.
F | Anja Donkers

De schaal...

Er was eens een koning die jarenlang lessen had ontvangen van een oude wijze meester. Toen deze meester het hof voorgoed wilde verlaten, mocht hij van de koning een wens doen. De wijze meester greep diep in de zak van zijn gewaad, haalde er een prachtig blinkende schaal uit tevoorschijn en vroeg de koning om de schaal met goudstukken te vullen.

Dat is gemakkelijk, dacht de koning, goud heb ik immers genoeg. Maar zijn verbazing was groot toen hij zag dat de schaal niet vol raakte hoeveel zakken goud hij er ook inwierp. De koning kreeg zelfs de indruk dat, naarmate hij er meer ingooide, de schaal eerder leger werd. Hij was teleurgesteld en schaamde zich omdat hij de wens van de wijze meester niet kon vervullen.

De oude meester zei: 'Wanneer je de schaal niet kunt vullen zoals je beloofd hebt, zal ik hem weer in mijn zak doen en u voorgoed verlaten'. Peinzend keek de koning naar de wijze meester. Hoe was het toch mogelijk dat hij ondanks zijn rijkdom en zijn vrijgevigheid de schaal niet

kon vullen? 'Hoe kan dit?', vroeg de koning? 'Vertel me het geheim van de schaal'. 'Het is inderdaad een bijzondere schaal', zei de wijze meester, 'ze heeft, net als het menselijke hart, twee eigenschappen.

De eerste eigenschap is het 'nooit te bevredigen verlangen'. Je kunt het vullen waarmee je wilt, met rijkdom, kennis, macht of aanzien, met alles wat er bestaat: het zal nooit vol worden, het wil steeds meer en steeds andere dingen. Omdat de mens dit geheim van zijn aardse leven vergeten is, leeft hij zonder onderbreking in een verlangen. Hoe meer een mens ontvangt des te meer wil hij: dat is de schaal van het verlangen.

Maar de schaal, dat wil zeggen ons hart, heeft nog een tweede eigenschap, en dat is 'de leegte'. Wanneer ook maar één lichtstraal het midden van de lege schaal treft, weerspiegelt de hele schaal dat licht, is zij van boven tot onder vervuld met de glans van het licht. Dan is ons hart, na eerst te zijn leeggemaakt, werkelijk vol'.

Taal van de stilte - E. Kaniok

column

Een plaats waar Hij wonen kan

Ze zit tegenover me in de trein. Op haar arm heeft ze een opvallende tattoo. "Kan je het zien" zegt ze tegen me. "zien wel" zeg ik, "maar waar kijk ik naar?" Dan vertelt ze over haar overleden broer. Het is opvallend hoe in deze tijd vooral jonge mensen door middel van tattoos van hun lichaam ook een plaats van gedenken maken. Vrijwel iedere tekening, hoe een buitenstaander die ook waardeert, herbergt een verhaal.

Ons lichaam en het verhaal van ons leven zijn niet los van elkaar te denken. Als God aan ons leven raakt, laat ook dat zijn sporen na. Zoals bij Jakob na zijn gevecht bij de Jabbok. Het is een veranderlijk lichaam dat meegroeit met onze dagen, dat we soms aanpassen aan wie we ten diepste zijn en waaraan we worden herkend.

Ons leven is ook onlosmakelijk verbonden met rituelen. Altijd is daarbij sprake van een handeling die wordt voltrokken of een

F | Tamira Gulpers van de Waterbeemd

beweging die wordt gemaakt. In rituelen gaat het niet alleen om ons hoofd en ons hart, maar doet het hele lichaam mee. Mag daarmee gezegd zijn dat ons lichaam meer is dan het stof van de aarde? Want, of we het nu koesteren of teisteren, liefhebben of haten, we zijn als mens ons lichaam. Het meer dat we zijn, wordt misschien wel duidelijk in het zoeken van David naar een plek waar God wonen kan. Is ons lichaam ten diepste iets anders dan die plek? Een plaats waar God vruchtbaar zijn inwoning vindt?

Marlène de Hoogh, 'Een plaats waar Hij kan wonen', in: *Heilig spel* (jaargang 2, nummer 5, november 2024).

Goed genoeg voor God

‘Ben ik wel goed genoeg voor God?’ Dat is iets wat je je misschien afvraagt. ‘God is perfect, ik verre van.’ Ja, dat klopt. Het is daarom ook geen gekke vraag, of je wel goed genoeg bent voor God. Wanneer ik hier over nadenk, blijft het lastig.

Wij mensen blijven verkeerde dingen doen. Natuurlijk kunnen we steeds meer leven zoals God dat van ons vraagt, laat dat je doel zijn, maar perfectie is hierin niet te bereiken. En tóch is het oké, wij zijn goed genoeg voor God. Soms moet iemand je daar even aan herinneren. Voor mij doet Kees Kraayenoord dat met het lied ‘God of the moon and stars’. Hieronder een vertaling.

God van de maan en de sterren,
God van de homo- en singlebars,
God van de fragiele harten die we zijn, ik kom tot U.
God van ons verleden, God van de toekomst die zal zijn,
Wat zult U van me maken, ik kom tot U.
God van het zachtmoedige en milde,
God van het roekeloze en de wilde,
God van het onverzoende, ik kom tot U.
God van ons leven en onze dood,
God van onze niet vertelde geheimen,
God van onze adem, ik kom tot U.
God van de rijken en de armen,
God van de prinses en de hoer,
God van de altijd open deur, ik kom tot U.
God van het ongeboren kind,
God van het zuivere en onbedoelde,
God van de pooier en de pedofiel, ik kom tot U.
God van de oorlog en de vrede,
God van de junk en de priester,
God van de grootste en de minste, ik kom tot U.
God van de weigeraar,
God van de gevangene en de vrije,
God van onze twijfels en zekerheden, ik kom tot U.
God van onze blijdschap en ons treuren,
God van de advocaat en de dief,
God van ons vertrouwen en ons ongelooft, ik kom tot U.
God van de wonden die we dragen,
God van de diepste dromen die we delen,
God van ons onuitgesproken gebed, ik kom tot U.
God van een wereld die verloren is,
God van het eenzame kruis,
God die naar ons is gekomen, ik kom tot U.

Ik wilde de tekst van het lied graag helemaal aan jullie laten lezen, omdat dit er bij mij voor zorgt dat het extra binnenkomt. God is een God van en vóór iedereen. Een God die naar ons toegekomen is – of je nu advocaat bent of dief. Junk of priester. Zachtmoedig en mild of roekeloos en wild. Misschien ben je hier wel een beetje sceptisch over. Er worden in dit lied best wel extreme voorbeelden genoemd. Is God echt een God van pooiers en pedofielen? Lastige vraag. Want ja, God is een God van iedereen. God wil een God van iedereen zijn. Maar nee, God keurt niet ieders gedrag goed. God baalt van zonden die wij doen. En dat is nog zacht uitgedrukt, want God háát zonde. Maar, ben je dan goed genoeg als zondaar? Dat is een lastige paradox. En daarom is het zinnetje ‘Ik kom tot U’ zo belangrijk in dit lied. Ik geloof dat God een God voor iedereen kan en wil zijn, maar dat het wel nodig is om bij Hem te komen. Om uit te spreken: “God, hier ben ik. Met al mijn zonden, al mijn fouten. Ik besef dat ik lang niet altijd leef zoals U dat van mij vraagt. Ik weet dat ik van mezelf nooit goed genoeg kan zijn, maar ik weet ook dat U mij wilt vergeven. Dat ik in U goed genoeg ben. Ik kom tot U.” Ik wil dit graag koppelen aan het verhaal van Zacheüs. Een zondaar, die wist wat hij verkeerd deed en bij Jezus kwam. Zacheüs werd omschreven als een ‘slecht mens’. Belastingontvangers werden door de Joden gehaat, omdat ze werkten voor de Romeinen én omdat ze veel meer geld opstreken dan waar ze recht op hadden. Maar Jezus wist dat Zacheüs naar Hem op zoek was, bij Hem wilde komen. En Jezus was er voor Zacheüs. Om hem te zoeken en te redden. Zacheüs was goed genoeg voor God. Jij bent goed genoeg voor God. God is een God van en voor iedereen. Door Jezus, die aan het kruis gestorven is voor onze zonden, kunnen wij goed genoeg zijn voor Hem. Kom tot Hem, want Hij is er al voor jou.

Renske Tijhof, Zij Lacht

‘De kerk is vermoeid’

Het geestelijk testament van kardinaal Martini - Op 8 augustus 2012 gaf Kardinaal Martini een (laatste) interview aan zijn medebroeder Georg Sporschill sj. Op 31 augustus 2012 zou hij overlijden. De tekst van dit interview werd door Martini nog herlezen en goedgekeurd. Dit document kan beschouwd worden als het geestelijk testament dat hij nagelaten heeft aan de Kerk, de Kerk waar hij zielsveel van hield. Onderstaand vindt u deze tekst, vertaald uit de originele versie in het Italiaans.

In welke toestand bevindt de kerk zich vandaag?
De Kerk is vermoeid in het welvarende Europa en Amerika. Onze cultuur is overtijds. Onze kerken zijn groot, onze kloosters staan leeg. De bureaucratie van de Kerk groeit alsmaar. Onze rituelen en gewaden zijn pompeus ... Drukt dit werkelijk uit wie wij zijn vandaag? We gaan ten onder aan onze rijkdom. We lijken op de rijke jonge man die droef wegging toen Jezus hem uitnodigde om zijn leerling te worden. Ik weet dat het niet makkelijk is om alles achter te laten. We zouden op zijn minst mensen kunnen zoeken die vrij zijn en hun medemens nabij, mensen zoals bisschop Romero er een was en de jezuïeten-martelaren van El Salvador. Waar zijn de helden onder ons die ons inspireren? We mogen hen zeker niet opsluiten binnen institutionele grenzen.

Wie kan vandaag de kerk helpen?
Karl Rahner SJ gebruikte graag het beeld van het gloeiende houtskool onder de as. In de Kerk van vandaag zie ik zoveel als boven de gloeiende houtskool dat ik vaak overmand word door een gevoel van onmacht. Hoe kan de gloeiende houtskool worden bevrijd om het liefdesvuur terug aan te wakkeren? Eerst en vooral moeten we op zoek gaan naar de gloeiende houtskool. Waar zijn de mensen die overlopen van grootmoedigheid, zoals de barmhartige Samaritaan? Wie heeft een geloof zoals de Romeinse honderdman? Wie is zo enthousiast als Johannes de Doper? Wie durft zo vernieuwend te zijn als Paulus? Wie is zo trouw als Maria Magdalena? Ik raad de Paus en de bisschoppen aan om op zoek te gaan naar 12 echt vrije mensen om hen aan het roer te plaatsen. Mensen die dicht staan bij de armsten en die omringd zijn door jongeren en die nieuwe experimenten lanceren. We moeten ons kunnen meten aan mensen die zo in vuur en vlam staan dat de Geest zich overal kan verspreiden.

Welke middelen beveelt u aan tegen de vermoeidheid van de Kerk?
Ik heb drie belangrijke aanbevelingen. De eerste is bekering: de Kerk moet haar eigen fouten erkennen en moet een weg bewandelen van radicale verandering, te beginnen met de Paus en de bisschoppen. De pedofiëschandalen zetten ons aan om een weg van bekering aan te vatten. De vragen over seksualiteit en al de thema's inzake lichamelijkheid zijn hier een voorbeeld van. Ze zijn belangrijk voor iedereen en soms zij ze ook te belangrijk. We moeten

de vraag stellen of de mensen nog luisteren naar het advies van de Kerk inzake seksualiteit. Heeft de Kerk in dit domein nog gezag of is zij in de media enkel nog maar een karikatuur?

Mijn tweede aanbeveling betreft het Woord van God. Het Tweede Vaticaans Concilie heeft de Bijbel teruggegeven aan de katholieken. (...) Enkel wie dit Woord ontvangt in zijn hart kan bijdragen tot de vernieuwing van de Kerk en zal wijze antwoorden kunnen geven op persoonlijke vragen. Het Woord van God is eenvoudig en zoekt als gezelschap een luisterend hart ... Noch de clerus noch het kerkelijk recht kunnen de innerlijkheid van de mens vervangen. Al de uitwendige regels, de wetten, de dogma's werden ons gegeven om de innerlijke stem te verhelderen en voor de onderscheiding van de geesten.

Voor wie zijn de sacramenten? Ze zijn het derde medicijn. De sacramenten zijn geen middel om te straffen. Ze zijn een hulp voor mensen op verschillende momenten van hun levenstocht en wanneer ze het moeilijk hebben. Bieden we de sacramenten aan aan de mensen die nood hebben aan nieuwe kracht? Ik denk aan al diegenen die uit de echt gescheiden zijn, aan de hertrouwde koppels en aan de wedersamengestelde gezinnen. Zij hebben nood aan bijzondere bescherming. De Kerk houdt vast aan de onverbreekbaarheid van het huwelijk. Het is een genade als een huwelijk en een gezin slagen. ... De houding die we aannemen ten overstaan van wedersamengestelde gezinnen zal bepalen of hun kinderen aansluiting vinden bij de Kerk. Een vrouw wordt in de steek gelaten door haar echtgenoot en vindt een nieuwe partner die begaan is met haar en haar drie kinderen. Deze tweede liefde is een succes. Als dit gezin gediscrimineerd wordt, worden niet alleen de vrouw maar ook haar kinderen aan de kant gezet. Als de ouders zich niet meer thuis voelen in de Kerk en haar steun niet ervaren, dan verliest de Kerk de nieuwe generatie. Voor de communie bidden we: “Heer ik ben niet waardig ...” We weten dat we onwaardig zijn ... Liefde is genade. Liefde is een geschenk. De vraag of uit de echt gescheidenen de communie mogen ontvangen zou moeten worden omgekeerd. Hoe kan de Kerk hulp bieden aan complexe familiale situaties met de kracht van de sacramenten?

Wat doet u zelf?
De Kerk is 200 jaar in vertraging. Waarom wordt er niet aan geschud? Zijn we bang. Bang, eerder dan moedig? Het fundament van de Kerk is geloof. Geloof, vertrouwen en moed. Ik ben oud en ziek en ben afhankelijk van de hulp van anderen. De goede mensen die mij omringen maken het mogelijk dat ik liefde ervaar. Die liefde is sterker dan het gevoel van ontmoediging dat ik soms ervaar als ik kijk naar de Kerk in Europa. Enkel liefde overwint vermoeidheid. God is Liefde.

Ik heb een vraag voor u:
“Wat kan u doen voor de Kerk?

Doneer voor een kapel in de Oude Toren

De Oude Toren: baken in het landschap voor iedereen die wel eens wandelt of fietst rondom Stiphout. Je kunt de toren alleen aan de buitenkant bekijken, maar hoe mooi zou het zijn om er naar binnen te kunnen gaan, een kaarsje op te steken en een momentje bij God te zijn?

Zo is het plan ontstaan om in de Oude Toren een devotiekapel in te richten. Het project heeft inmiddels een aanloop genomen in samenwerking met de Gemeente Helmond, Scouting Jan Baloy en direct omwonenden. Ook jij kunt meehelpen om deze kapel te realiseren!

De Oude Toren markeert al honderden jaren een bijzondere plek aan de rand van Stiphout. Daar, tussen de akkers en velden, vond in 1342 het Mirakel van Stiphout plaats. Jan Baloy redde het Heilig Sacrament uit de brandende dorpskerk en kwam als door een wonder heelhuids uit de vlammenzee. De geredde hosties werden eeuwenlang in de middeleeuwse kerk vereerd. Ontelbare pelgrims en zieken kwamen naar Stiphout in de hoop op genezing; wonderen bleven dan ook niet uit. Helaas ging de bedevaart in de zeventiende eeuw teloor, nadat de hosties in oorlogstijd spoorloos verdwenen. Het Mirakel van Stiphout raakte langzaam vergeten.

Daar komt nu verandering in. De kapel in de Oude Toren zal verwijzen naar het Mirakel en zich richten op devotie tot het

Heilig Sacrament. Bovendien zal er aandacht zijn voor Carlo Acutis, een Italiaanse tiener die zal worden heiligverklaard. Carlo, die op 15-jarige leeftijd overleed aan leukemie, had naast zijn computer- en internetvaardigheden een grote voorliefde voor het sacrament van de Eucharistie. Hij bouwde een website over eucharistische wonderen en vermeldde daarop ook het Mirakel van Stiphout.

De kapel in de Oude Toren zal dagelijks geopend zijn. Iedereen is er welkom, in het bijzonder jonge mensen die een momentje bij Carlo willen doorbrengen. Je kunt er een kaarsje opsteken, een bloemetje leggen of er gewoon in alle rust 'zijn.' Of je nu parochiaan, pelgrim of toevallige voorbijganger bent, de Stiphoutse kapel omarmt iedereen die even op adem wil komen.

Help mee om de kapel financieel te realiseren! De Stichting die voor dit project in het leven is geroepen is volledig afhankelijk van giften. Jouw donatie telt dus mee. In de St. Trudokerk staat een zilverkleurige ton als collectebus. Op een later tijdstip zal online doneren mogelijk worden via een bankrekeningnummer.

Doe mee! De kans om mee te bouwen aan een kapel ter ere van het Mirakel van Stiphout komt niet iedere dag voorbij. Samen kunnen we van de Oude Toren een genadevolle plek maken voor jong en oud. Zo heeft Stiphout er straks een historische parel bij.

Annamarie Latour

Miranda van den Bighelaar. F | Anja Donkers

Vertrouwenspersoon Damiaan: Miranda van den Bighelaar

Vrijwilligers van de Damiaanparochie kregen in het afgelopen jaar een e-mail met de gegevens van de vertrouwenspersoon. In deze Damiaankrant stellen we haar aan u voor en vertellen wat zij in deze functie doet. Miranda is getrouwd en samen met haar partner heeft ze vier kinderen. Ze verhuist in 2025 naar Bakel, waar ze een mooi huis aan het bouwen zijn. Het werk van vertrouwenspersoon is ook vrijwilligerswerk en ze vindt het fijn om mensen te helpen.

Vrijwilligers kunnen tijdens hun werkzaamheden geconfronteerd worden met vormen van ongewenst gedrag, zoals pesten, seksuele intimidatie, discriminatie en agressie. Het is dan prettig als een getroffen vrijwilliger met zijn problemen terecht kan bij een vertrouwenspersoon.

Miranda vertelt over dit initiatief in de parochie. "Ik denk dat het heel verstandig is om een vertrouwenspersoon aan te stellen. Het staat nog in de kinderschoenen in deze parochie, maar als er iets aan de hand is weten ze me te vinden. Je hoeft er geen opleiding voor te hebben maar ik heb wel een achtergrond in sociaal pedagogische hulpverlening en ik begeleidde jarenlang coachingstrajecten binnen zorg en onderwijs."

Als iemand haar belt, dan hebben ze eerst een contactmoment. Soms willen de mensen alleen iets delen, maar soms willen ze ook een afspraak maken. Miranda geeft aan dat in de meeste gevallen alleen luisteren al helpt, maar dat er soms ook wel begeleiding nodig is. Ze heeft strikte geheimhouding, dus ze rapporteert niets naar de parochie en werkt helemaal alleen. "De kunst is om goed te luisteren en onafhankelijk te begeleiden. Strafbare dingen moeten worden overgedragen, maar wel in samenspraak met de vrijwilliger. Maar meestal vallen de meldingen in het kader van pestgedrag, intimidatie of uitsluiting. Ik probeer dan in een gesprek de oplossing aan te dragen of adviseer hoe de vrijwilliger het probleem kan aanpakken. Het moet duidelijk zijn: ik zal er nooit met iemand anders over praten. Ik werk alleen, maar kijk samen met de melder of en welke er stappen kunnen worden ondernomen."

Parochianen die contact met haar willen opnemen kunnen Miranda van den Bighelaar een mail sturen: vertrouwenspersoon@damiaanhelmond.nl of bellen naar 06-28996785.

Tekst en foto: Anja Donkers

F | Archief Cofoto

Gravendienst
A. C. van der Burgt en zn. VOF

Alde Biezenstraat 30
5421 BG Gemert
06-53718849
info@vanderburgtgemert.nl

ADRIAAN VAN DEN HEUVEL

MAKELAARS ADVISEURS

HOOFDSTRAAT 155 • HELMOND
0492 - 661584 • info@heuvel.nl

AALSTERWEG 134 C • EINDHOVEN
040 - 7820349 • EINDHOVEN@HEUVEL.NL

WELKOM

bij Adriaan van den Heuvel makelaars en adviseurs

25 enthousiaste medewerkers in Helmond en Eindhoven

beoordelings-gemiddelde van 9.2
bron: Funda

zeer groot bestand woningzoekenden

vestigingen in Helmond en Eindhoven

Of u nu een woning wilt verkopen, hulp zoekt bij aankoop of een gedegen taxatie nodig hebt, aarzel dan niet om ons te bellen. We komen graag bij u langs.

WWW.HEUVEL.NL • WERKT VOOR U

Heilige jongeren

Matteo Farina & Gianluca Firetti

Matteo Farina. F| matteofarina.com

Gianluca Firetti. F| santiebeati.it

Matteo Farina werd geboren op 19 september 1990 en overleed op 24 april 2009 aan een hersentumor nadat hij zes jaar lang verschillende hersenoperaties, chemotherapie en andere behandelingen had ondergaan. De jongen groeide op in een erg christelijk gezin in de Zuid-Italiaanse stad Brindisi.

De jonge Matteo was gepassioneerd door muziek en chemie. Hij was een actieve christen met een eenvoudige levensstijl, die sterk werd geïnspireerd door Sint-Franciscus van Assisi, Sint-Gemma Galvani en de heilige Pater Pio. Geïnspireerd door een droom over Pater Pio op 9-jarige leeftijd, wijdde hij zich echter toe aan het helpen van anderen. Ook nadat hij op dertienjarige leeftijd werd gediagnosticeerd met kanker, bleef de tiener schrijven en spreken over het belang van gelukkig zijn en het vasthouden van het geloof. Matteo Farina leefde een ogenschijnlijk normaal leven voor een jongere. Matteo bracht het laatste decennium van zijn leven door met worstelen met een hersentumor dat leidde later tot zijn dood en hij werd gedwongen om buiten Brindisi behandeling te zoeken in een poging de tumor te verwijderen. Matteo werd sterk gedreven door het verlangen om te evangeliseren onder zijn leeftijdsgenoten. Hij overleed op 24 april 2009, omringd door familie en vrienden. Op 11 april 2016 werd hij Dienaar van God en op 5 mei 2020 werd hij Eerbiedwaardig verklaard als opstap naar de Zaligverklaring.

Gianluca Firetti

'We zijn tenslotte gemaakt voor de hemel. Voor altijd. Voor eeuwig'. Met deze woorden vat Gianluca de tijd samen die hij tijdens twee jaar ziekte heeft ervaren, van een vreselijke ziekte die niet vergeeft, een osteosarcoom. Gianluca,

voor zijn vrienden Gian, werd geboren in het Italiaanse Sospiro op 8 september 1994, de tweede zoon van Luciano en Laura, hij is een jongen zoals velen. Toegewijd aan school en houdt van voetbal. In december 2012, tijdens een wedstrijd, manifesteert de ziekte zich met pijn in de benen. De diagnose is slecht, er is niet veel hoop, ondanks de inspanningen van de artsen. Gian legt zijn leven in handen van de artsen en blijft – ondanks alles – liefdevol en vriendelijk naar iedereen die hem ontmoet. Hij weet dat hij niet veel tijd meer heeft en daarom verspilt hij ook geen tijd. Hij gaat naar de H. Mis en geniet van het kijken van films, van zijn grote vriendengroep en van snacks en gegrilde kip met friet; zijn favoriete eten. In een brief aan paus Franciscus op 18 december 2014 vertelt Gianluca dat hij in het ziekenhuis lag om te "vechten". Het leven heeft hem in staat gesteld oorlog te voeren. En ondanks moeilijke momenten van beproeving en ontmoediging, begon hij elke dag opnieuw te worstelen toen hij wakker werd. Hiervoor had hij een wapen als geloof nodig. De paus belt hem op en raakt ontroerd door het geloofsgetuigenis van Gian. Gian had vertrouwen in God en zorgde ervoor dat het Godsvertrouwen bij anderen terugkeerde. Hij was een man van gemeenschap en wilde dat we van elkaar hielden. Via WhatsApp, in persoonlijke gesprekken en in zijn boek vertelt hij over zijn zoeken naar God in deze moeilijke tijd en over het vertrouwen dat God hem niet in de steek laat. Gianluca Firetti sterft op 30 januari 2015 in het Cremona-ziekenhuis en laat de wereld achter met een van de mooiste getuigenissen van geloof en vertrouwen in de Heer. In de inleiding van zijn boek schrijft hij: "In dit boek vind je mij, op elke pagina. En ik zal je vinden. Ik heb het gevoel dat we in God al vrienden zijn".

Credo:

het nieuwe online jongerenplatform

Vanaf 13 november gaat Credo online; een platform dat jongeren wil helpen om katholiek te worden. Credo biedt jongeren de mogelijkheid om zich online én offline te verdiepen in het katholiek geloof. Door middel van video's op YouTube en interessante evenementen moet hetatholicisme dichtbij voelen. "Er is een groeiende groep jongeren die hetatholicisme wil leren kennen.

Credo wil deze groep bedienen. We zorgen ervoor dat jonge mensen op verschillende manieren in contact kunnen komen met de Rooms-Katholieke Kerk", vertelt Albert-Jan Boontje, één van de kartrekkers van dit project. Hij signaleert in het Westen een religieuze opleving onder jongeren. Albert-Jan (foto): "Er is meer interesse in religie in het algemeen en inatholicisme in het bijzonder. Ook in Nederland zie je steeds meer jongeren uit zichzelf een parochie bezoeken of zich abonneren op katholieke kanalen op sociale media. Op YouTube zijn er veel Amerikaanse katholieke makers waardoor je als Nederlander moeilijk in contact komt met de katholieke gemeenschap. Het ontbreekt aan grote Nederlandstalige kanalen."

Credo wil in dit gat springen. Het platform richt zich niet alleen op YouTube, maar ook op andere sociale media. "Jongeren die zijn bekeerd vertellen dat ze veel hadden aan informatie op sociale media", legt Albert-Jan uit. Ze komen online in aanraking met het katholieke geloof en volgen dan grote katholieke namen zoals de bisschop Robert Barron of kanalen als Catholic Answers en Pints with Aquinas. Albert-Jan: "Daarom is Credo opgericht; we maken eigentijdse Nederlandstalige content en zorgen ervoor dat geïnteresseerde jongeren met jonge katholieken in contact komen. Op deze manier bouwen we aan een hechte katholieke gemeenschap." Credo is geïnitieerd door een groep enthousiaste katholieken en wordt ondersteund door enkele fondsen. Er is actief contact met jongerenwerkers van de bisdommen. En met de bisschopreferent voor jeugd en jongeren, mgr. Mutsaerts. "Credo helpt jongeren die online zoeken naar zingeving wegwijs te maken in het katholieke geloof en de Rooms-Katholieke Kerk," aldus de hulpbisschop van 's-Hertogenbosch.

Bron: www.rkkerk.nl

Credo!?

Credo is opgericht door jonge mensen die zich bekeerden tot het katholieke geloof. Dat bleek de beste keuze van ons leven. Wij maken video's, podcasts en blogs over het katholieke geloof en helpen je graag verder op jouw geloofsreis!

Romy

"Katholiek zijn, geeft mijn geloof diepgang."

Paul

"Katholiek zijn, geeft mij enorm veel vrede."

Albert-Jan

"De katholieke traditie geeft mijn geloof een fundament."

**Natuursteenbedrijf
Stassar B.V.**
Lage dijk 2
5705 BZ HELMOND

Tel. 0492 - 52 37 82
Fax. 0492 - 52 20 57
Info@stassarbv.nl
www.stassarbv.nl

Gespecialiseerd in klassieke en eigentijdse grafmonumenten. Grote keus in modellen en materialen. We helpen u graag met uw eigen ontwerp of idee.

Bremink.
Administratiekantoor

Wethouder den Oudenstraat 4, Helmond
info@bremink.nl • www.bremink.nl
0492 317420

- Administratieve dienstverlening
- Fiscale dienstverlening
- Starterbegeleiding

De droom van een twintigjarige

Op dat bijzondere moment tussen waken en dromen bevond ik mij in een kamer. Er was niets bijzonders te zien in die kamer, behalve dan dat er tegen één muur een grote kast stond, met allemaal laden voor kleine archief-kaartjes. Je ziet zulke kasten weleens in een bibliotheek, met op de kaartjes de boeken alfabetisch gerangschikt, naar titel of naar auteur. Maar op deze kaartenbakjes, die van de vloer tot het plafond reikten, stonden heel opmerkelijke opschriften. Het eerste dat mij opviel was: “Meisjes die ik aardig gevonden heb”. Ik trok de lade open en bladerde door de kaartjes. Toen schoof ik de la snel weer dicht, geschrokken in het besef dat ik de namen op die kaartjes kende.

En toen, zonder dat iemand me iets gezegd had, wist ik precies waar ik was. De kaartenbakjes in deze doodse kamer bevatten het archief van mijn leven. Hier stond alles wat ik ooit gedaan, gezegd, gedacht had. Belangrijk of niet, geregistreerd met een precisie waar mijn geheugen niet aan tippen kon. Ik voelde zowel verwondering en nieuwsgierigheid als afkeer, toen ik op goed geluk de laden opentrok en de inhoud bekeek. Sommige riepen goede herinneringen wakker en daar beleefde ik plezier aan. Andere gaven me zo’n intens gevoel van schaamte en spijt, dat ik schichtig over mijn schouder keek of iemand mij ook gadesloeg. Naast een lade met het opschrift “vrienden” was er ook een waarop stond: “vrienden die ik verraden heb”. De opschriften liepen sterk uiteen: “boeken die ik gelezen heb”, “Leugens die ik verteld heb”, “mensen die ik getroost heb”, “Grappen waar ik om gelachen heb”. Sommige waren bijna komiek in hun nauwkeurigheid: “Dingen die ik mijn broertjes en zusjes toegesnuwd heb”. Om andere kon ik niet lachen: “Dingen die ik in boosheid gedaan heb”, “dingen die ik achter de rug van mijn ouders over hen heb gezegd”.

Ik raakte steeds verbaasder over de inhoud van de kaartenbakken. Dikwijls bevatte een lade meer kaartjes dan ik had verwacht, soms minder dan ik had gehoopt. Ik stond te kijken van de hoeveelheid leven die ik er al op had zitten. Hoe was het mogelijk dat ik in die 20 jaar van mijn bestaan al die duizenden of zelfs miljoenen kaartjes had beschreven? Maar de kaartjes vormden het bewijs. De tekst op ieder kaartje was in mijn handschrift, en op ieder kaartje stond mijn handtekening.

Toen ik de lade met het opschrift “Liedjes waar ik naar geluisterd heb” opentrok, begreep ik dat de kaartenbakken groter werden naarmate de inhoud toenam. De kaartjes zaten strak op elkaar en toch was na twee of drie meter het einde van de la nog niet in zicht. Ik schoof hem weer dicht, beschaamd, niet zozeer vanwege de kwaliteit van de muziek, maar vooral omdat ik besepte hoeveel tijd deze la vertegenwoordigde. Toen ik bij de la kwam met het opschrift “Onkuise gedachten” liep er een rilling over mijn rug. Ik trok de la maar een paar centimeter naar buiten en nam er een kaartje uit. Ik schrok

hevig van de vermelde bijzonderheden. De gedachte dat zo’n moment geregistreerd stond maakte me misselijk.

Ik voelde een bijna dierlijke woede opkomen. Ik kon maar één ding denken: “Niemand mag deze kamer ooit zien! Niemand mag ooit die kaartjes lezen. Ik moet ze vernietigen.” Als een bezetene rukte ik de lade uit de kast. De omvang kon me nu niet meer schelen. Ik moest hem leegschudden en de kaartjes verbranden. Maar toen ik hem op de kop hield, vielen de kaartjes er niet uit, ook niet toen ik met de la op de vloer bonkte. Ze bleven precies op hun plaats. Wanhopig rukte ik er één kaartje uit en probeerde het kapot te scheuren, maar het was zo hard als staal. Ik leunde met mijn hoofd tegen de muur en zuchtte van zelfmedelijden.

Toen viel mijn oog op nog een andere la. Het opschrift luidde: “Mensen met wie ik het geloof heb gedeeld”. Het handvat glom en was mooier dan de andere, en leek nieuw, bijna ongebruikt. Ik trok eraan en er kwam een heel klein laagje tevoorschijn, niet meer dan een centimeter of vijf lang. Ik kon de kaartjes die erin zaten op de vingers van één hand tellen. Daar kwamen de tranen. Ik huilde van schaamte. Niemand mocht ooit, maar dan ook ooit, van het bestaan van deze kamer weten. Ik moest hem afsluiten en de sleutel verstoppen.

Maar juist toen ik mijn tranen afveegde, zag ik Hem. Nee, alsjeblieft niet! Hij niet! Iedereen liever dan Jezus! Ik keek hulpeloos toe terwijl Hij de laden begon te openen en de kaartjes te lezen. Ik kon niet aanzien hoe Hij erop reageerde. Toen ik even de moed opbracht naar Zijn gelaat te kijken, zag ik dat Hij nog veel verdrietiger was dan ik. Waarom moest Hij al die kaartjes lezen? Tenslotte draaide Hij zich om en keek naar me. Er was medelijden in Zijn ogen, maar ik werd er niet boos om. Ik boog mijn hoofd, sloeg mijn handen voor mijn gezicht en begon weer te huilen. Hij kwam naar me toe, kwam naast me zitten en legde Zijn arm om mij heen. Hij had natuurlijk veel kunnen zeggen, maar Hij zei niets. Hij huilde alleen maar, net als ik.

Toen stond Hij op en liep weer naar de muur met de kaartenbakken. Hij begon aan de ene kant van de kamer en nam de laden één voor één uit de kast. Op alle kaartjes schreef Hij Zijn naam, over de mijne heen.

“Nee!” schreeuwde ik, en rende op Hem toe. Zijn naam mocht toch niet op die kaartjes staan. Maar daar stond Zijn naam, in donkerrode, levende letters. De naam van Jezus bedekte de mijne, geschreven in Zijn bloed. Hij glimlachte droevig en ging door met het schrijven van Zijn naam op de kaartjes. Ik zal wel nooit begrijpen hoe Hij dat zo snel voor elkaar kreeg, maar al heel gauw schoof Hij de laatste lade alweer dicht en kwam weer op mij toe. Hij legde Zijn hand op mijn schouder en zei: “Het is volbracht”. Ik stond op en Hij leidde me de kamer uit. De deur kon niet op slot. Er moesten nog heel wat kaartjes beschreven worden.

(gevonden op Internet; door N. Stienstra vertaald.)

Speelt Oranje

Hoe geloof in God jonge voetballers steunt

In de Oranje-kleedkamer hoor je engelen zingen. Bondscoach Ronald Koeman kan een heel elftal aan openlijk religieuze voetballers het veld in sturen, zaterdag in het Nations League-duel van Nederland met Hongarije (20.45 uur).

Cody Gakpo plaatst Bijbelteksten op sociale media, de broertjes Timber slaan kruisjes als ze binnen de lijnen komen, Denzel Dumfries haalt kracht uit samen bidden voor de wedstrijd en Wout Weghorst draagt een kruisje als oorbel.

‘Bijbelstudie’

Het woord Gods verspreidt zich binnen Oranje en over andere Nederlandse en Europese velden.

Jeffrey Sarpong hoort het en ziet het. De recent gestopte aanvaller (36) houdt al zijn hele carrière Bijbellezingen voor voetballers. Drie keer per week komt online een groep

Nederlandse voetbalprofs samen die overal in Europa spelen. Samen bidden ze. Samen lezen ze de Bijbel.

“Ik noem het Bijbelstudie”, vertelt Sarpong. “We starten met een gebed, kijken wat iedereen die week heeft meegemaakt, waar ze het moeilijk mee hebben en of er gebedspunten zijn.”

Allerlei Bijbelverzen komen langs. En het moet praktisch blijven. “We volgen de Bijbel, we volgen Jezus. En we proberen het altijd te relateren aan je eigen leven als voetballer.”

“Aan de ups en downs, hoe we nederig blijven, hoe we omgaan met blessures, als we niet spelen omdat een trainer het niet in je ziet zitten, de onzekerheden als voetballers en hoe we dat combineren met een standvastig geloof.”

‘Mentaal zwaar’

Dat houvast is hard nodig, stelt Sarpong. “Uit de persoonlijke boodschappen die worden gedeeld, merken we dat er hoge nood is. Veel spelers hebben het mentaal zwaar.”

Bijbelstudies kunnen therapeutische sessies bij een sportpsycholoog niet vervangen, benadrukt Sarpong. Maar: “Ik ben van mening dat God altijd je basis moet zijn. Van daaruit geloof ik dat je mentaal stappen zult maken.”

Religie kan topsporters inderdaad helpen, blijkt uit studies. “Sporters die gelovig zijn en bidden, ervaren meer rust”, vertelt Mariecke van den Berg, theoloog aan de VU Amsterdam en de Radboud Universiteit. “Ze kunnen beter omgaan met blessures, voelen minder stress en zijn minder snel geneigd doping te gebruiken.”

“Ook geeft het voetballers iets relativerends. In die materialistische wereld word je snel heel groot en belangrijk gemaakt. Het geloof helpt hen te zien dat er een diepere laag is in het leven.”

Jonge voetballers klampen zich vast aan het geloof terwijl een meerderheid

F | Jochem van der Blom

met twaalf man?

van de Nederlanders geen geloof aanhangt en de maatschappelijke trend al jaren is dat het aantal gelovigen onder jongvolwassenen afneemt.

Toch gelooft ruim de helft van alle Oranje-spelers wél, hoe kan dat? "Een aantal spelers heeft een migratieachtergrond", zegt Van den Berg. "En migrantenkerken zijn juist de kerken die het goed doen. Die zijn levendig, ze groeien. Een vitaal deel van het Nederlands christendom."

En, vertelt de hoogleraar, hier en daar zie je een opleving. "We zien een bredere trend van terugkering of bekering. Je ziet steeds meer berichten over groeiende kerken, jongeren die oosters-orthodox worden, het is aan het omkeren."

Profvoetballers die zichzelf kwetsbaar opstellen, dat zie je zelden. Maar praten over persoonlijke strubbelingen is steeds normaler. Uitkomen voor religie ook.

"Vroeger werd je toch wel in een hoek geduwd. Beter was je stil en ging je stiekem naar de kerk. Stiekem je bijbel lezen. Stiekem bidden", zegt Sarpong, die in 2005 debuteerde voor Ajax. "Nu merk je: het is juist wél stoer en wél dapper om jezelf te zijn."

Het helpt dat sterren als Gakpo en Memphis Depay open zijn over hun geloofsbelijdenis, denkt Sarpong. "Zij laten zien: je kunt beroemd zijn, gelovig en ook je normen en waarden behouden."

Gakpo post verzen als Kolossenzen 3:2, Jeremia 17:7-8 en Matteüs 21:22. Depay zag zijn transfer naar de Braziliaanse degradatiekandidaat Corinthians als Gods wil.

De Bijbelstudies die Sarpong leidt, zijn onderdeel van Ballers in God, een christelijke online gemeenschap met ruim 400.000 volgers op Instagram waar ze onder meer scheenbeschermers met kruisen erop verkopen en het verhaal van Jezus verspreiden.

Whatsappgroepen

De Bijbellezingen zijn ook in het Frans en het Engels. De interesse groeide afgelopen jaren ook daar flink. "In de Engelse groep, de grootste, hebben we ruim honderd voetballers. In de Nederlandse en Franse whatsappgroep hebben we veertig spelers."

Eens per jaar komt iedereen samen. In het echt. Sarpong: "Vaak in Engeland. Niet in een kerk, nee, we huren een paar dagen een heel groot huis. Dat is prachtig, een heel andere beleving dan via Zoom." Sarpong wil met de Bijbelstudies "mensen bereiken, impact maken in de voetballerij". Wetende dat Jeremia 17:7-8 in Oranje misschien wel waardevoller is dan Koemans 4-3-3.

Rens Went, redacteur NOS Sport

Damiaantjes

Rolluiken, luifels,
screens en garagedeuren
Bel 0492-535901 Helmond
www.williesstoffer.nl

Lamellen, jalouzieën plisé
ramen en deuren.
Bel 0492-535901 Helmond
www.williesstoffer.nl

Laat uw trap stofferen
met tapijt voor € 295,-
Helmond
www.williesstoffer.nl

Wilt u een familiebericht
plaatsen? Mail naar:
[advertentie@
damiaanhelmond.nl](mailto:advertentie@damiaanhelmond.nl)
of bel: 0492-845350.

Wegwijzer in de Damiaanparochie

De Damiaanparochie is opgericht op 6 januari 2010 en strekt zich uit over de voormalige parochiekernen Sint-Lucia te Mierlo-Hout en Brandevoort; Sint-Trudo te Stiphout; Goddelijke Voorzienigheid te Helmond-West en de voormalige Onze Lieve Vrouw Tenhemelopneming in de Oranjestraat.

Het pastorale team bestaat uit:

Pastoor Pieter Scheepers (pastoor@damiaanhelmond.nl)
Pastoraal werker Marjelein Verhoeven
(mverhoeven@damiaanhelmond.nl)

Centraal secretariaat:

Panovenweg 1, kantoor 163, 5708 HR Helmond
Tel: 0492-523147

Geopend op maandag tot donderdag tussen 10-12 uur.

E-mail: secretariaat@damiaanhelmond.nl

Website: www.damiaanhelmond.nl

Facebook: www.facebook.com/damiaanhelmond

Instagram: [Damiaan_Helmond](https://www.instagram.com/Damiaan_Helmond)

ONZE KERKEN:

St. Luciakerk

Hoofdstraat 157, 5706 AL Helmond

Tel: 0492-522930

Eucharistieviering: zaterdag om 19.00 uur

Zondag om 10.00 uur

Maandag en donderdag om 19.00 uur

Dinsdag en vrijdag om 09.30 uur

St. Trudokerk

Dorpsstraat 34, 5708 GH Helmond

Eucharistieviering: zondag om 11.15 uur

Goddelijke Voorzienigheid

Hornestraat 1, 5707 TM Helmond

Eucharistieviering: zaterdag om 17.00 uur

Bankrekening parochie:

NL90RABO0123801184 t.n.v. Parochie H. Damiaan de Veuster

Begraafplaatsen: dagelijks geopend van zonsopgang tot zonsondergang.

Beheerder Luciabegraafplaats: Ton van de Meulenhof.

Tel: 06-53417529

Beheerder Trudobegraafplaats: Laurens Noten.

Tel: 06-41420077

Beheerder begraafplaats Hortsedijk: Laurens Noten.

Tel: 06-41420077

Bezoek vanuit de parochie

Als parochie vinden wij het erg belangrijk om onze parochianen pastoraal nabij te zijn. Maar vaak weten wij niet van uw persoonlijke situatie. Dus stelt u bezoek op prijs vanuit de parochie of kent u misschien iemand in uw omgeving die een pastoraal bezoek op prijs zou stellen, neem dan contact op met het parochiesecretariaat. In overleg wordt gekeken wie van de pastores bij u op bezoek komt.

www.damiaanhelmond.nl

Het parochieblad Damiaan Helmond verschijnt 4 keer per jaar in een oplage van 15.000 ex.

De Damiaan wordt verspreid in de volgende wijken: Stiphout, Oranjestraat-Zwanenbeemd, Mierlo-Hout, Brandevoort, Annawijk/Suytkade en Helmond-West.

De Damiaan dient ook bezorgd te worden in brievenbussen met een ja/nee sticker.

Heeft u de Damiaan niet ontvangen?

Graag telefonisch melden tijdens kantooruren (09.00u - 17.00u) tel. 0492-845350.

Of via het adres en tel. nummer van het Centraal secretariaat Damiaan (zie de wegwijzer op deze pagina).

Colofon

ADVERTEREN

Daniëlle Huissoon
danielle@adcommunicatie.nl
T: 0492-845350

UITGEVER

In opdracht van Damiaanparochie Helmond.
Adcommunicatie
www.adcommunicatie.nl

DRUKWERK/VORMGEVING

Adcommunicatie, Rik Aarts
www.adcommunicatie.nl

Welkom bij de Carnavalsviering

Het is een goede traditie in veel parochies in het zuiden van het land, in Brabant en Limburg, om in deze dagen een carnavalsviering te houden. Een vrolijk moment van bezinning. Eventjes pas op de plaats, maar wel uitbundiger dan normaal op zondagmorgen.

Eigenlijk is het nog niet zo heel lang geleden dat de kerk en de pastoors het carnavalsfeest eigenlijk helemaal niet zagen zitten en hun uiterste best deden om de mensen met carnaval van straat en uit de cafés te houden, bang als men was voor het zedelijk verval. Het kerkelijk alternatief was het veertigurengebed; de ouderen onder ons weten dat nog wel.

Geschiedenis

Midden vorige eeuw, zo'n beetje na de Tweede Wereldoorlog, draaide de kerk bij. Uiteindelijk was carnaval toch van katholieke oorsprong en een voorbereidingstijd op de vastentijd. Het waren de tekenen van de tijd en het werk van pastores die gelukkig meer en meer levensnabij wilde zijn aan hun parochianen. Schoorvoetend werd er meegedaan en mocht er onder het toeziend oog van meneer kapelaan door de jeugd carnaval gevierd worden.

Carnavalsvieringen zijn iets van de laatste tien, twintig jaren; maar inmiddels is de carnavalsviering niet meer weg te denken uit menig parochielevens. Hollanders en

andere mensen die in deze dagen per ongeluk in het Zuiden verzeilt raken weten dan ook niet wat ze meemaken.

Bezinning tijdens de dagen van Lol en Plezier

De Carnavalsviering is tegelijkertijd de meest vrolijke viering van het jaar en het meest serieuze gedeelte van de carnavalsdagen en het biedt ons in deze dagen van Lol en Plezier toch ook een stukje bezinning.

Welkom allemaal!

Zaterdag 1 maart om 11.00 uur in de St. Trudokerk te Stiphout.

Zondag 2 maart om 10.00 uur in de St. Luciakerk te Mierlo-Hout.

Het vlees is toch zwak

Minder televisie of sociale media als eigentijds vasten na dagen polonaise.

Vasten na carnaval een uitstervende traditie? Integendeel, denkt theoloog Peter Nissen. Het van oorsprong katholieke gebruik verspreidt zich juist ook onder de niet-katholieken en past zich aan de huidige tijden van sociale media en smartphones aan. „Maar zo'n selfie met een askruisje? Dat is toch niet helemaal hoe het hoort.” Z'n stem is aan gort, zijn voeten doen pijn en ook zijn keel is gevoelig. Vijf dagen carnaval vieren is Prins Gabri d'n Getapte Boezenier niet in de koude kleren gaan zitten. Maar die kater? Die valt goed mee. „Als prins carnaval heb je er in een keer veel vrienden bij. Je krijgt overall drank aangeboden, maar ik heb het goed weten te temporiseren. Ik had m'n compressiesokken aan, ging tussendoor even met de benen omhoog en dronk elke nacht voor het slapengaan minimaal één liter water. Dat helpt echt.” Na al het feestgeweld haalt Gabri samen met de president en het bestuur woensdagavond zijn askruisje op in de kerk. Een goed moment om even te bezinnen, zegt Gabri, die dit jaar zelf ook een lightversie van het vasten omarmt. „Helemaal vasten vind ik lastig. Het vlees is toch zwak. Ik heb me voorgenomen om tijdens de vastenperiode iets soberder te gaan leven. Ik mag één dag in de week alcohol of iets om te snaaien. Ook dan houd ik het beperkt: een of twee glaasjes.”

Koekjestrommel bleef dicht

Even 'resetten', noemt de prins uit Huissen het. Hij is katholiek opgevoed en herinnert zich nog de verhalen van zijn moeder waar de koekjestrommel tot en met Pasen dicht bleef. „Ik ben niet echt praktiserend, maar ik vind het wel bij carnaval horen. Dat je zo los hebt mogen gaan om daarna even de teugels aan te trekken. Ik heb het een aantal jaar geleden ook gedaan, maar toen dronk ik helemaal niks meer. Terwijl ik met mijn vrienden in een goed restaurant zat, dronken zij de flessen wijn leeg. Ik hield het bij acht bitter-lemons. Dat was geen gezellige avond nee, maar ik was na het vasten wel 10 kilo kwijt.”

Minder televisie of minder sociale-media

Volgegoten met alcohol en hossend in de polonaise zul je Peter Nissen niet zien. De cultuur- en kerkhistoricus is dan wel in Limburg geboren en getogen; van de feesten is hij inmiddels wel een beetje ontgroeid. Het vasten daarentegen is voor hem altijd een gegeven geweest. Een tijd van bezinning, bezinning en nog eens bezinning.

„Veel mensen associëren het met iets negatiefs. Alsof je een soort straf ondergaat nadat je uitbundig carnaval hebt gevierd. Voor mij is het een tijd waarin ik intensiever bezig ben met de bijbel en het gebed. Die veertig dagen is als het nemen van een aanloop zoals een atleet dat doet bij hoogspringen. En de sprong? Dat is Pasen.” Een uitstervende traditie zou Nissen het vasten niet noemen. Integendeel. Hij ziet hoe de van oudsher katholieke traditie ook populairder wordt onder niet-katholieke jongeren en zich aanpast aan de huidige tijd. „Ik zag net nog dat een protestantse jongerengroep met elkaar afsprak om minder tijd op sociale media door te brengen. Dat gegeven zie ik vaker. Ik deel iedere dag een gedachte op mijn Facebook. In de reacties zeggen verschillende mensen dat ze hun sociale media gebruik aan het minderen zijn, maar mijn teksten nog wel blijven volgen.” Waar het traditionele vasten zich vroeger nog concentreerde op verplichtingen, (zoals het niet-eten van vlees) zijn die regels inmiddels flink versoepeld. Dat gebeurde rond de jaren 60 en had vooral te maken met de tijdsgeest waarin steeds meer weerstand ontstond tegen de strike regels van de katholieke kerk. Ook pastoor Jeroen Miltenburg, namens de rooms-katholieke parochie Nijmegen, herkent de eigentijdse invulling van het vasten. Woensdagavond komen onder andere meerdere jongeren die gaan vasten naar de Maria Geboortekerk in Nijmegen. Harde cijfers heeft hij niet, maar het aantal jongeren ligt zeker niet lager dan voorgaande jaren. „En dan hoor je inderdaad dat zij op hun eigen manier meedoen aan het vasten. Van een tijdje geen televisie kijken tot het minderen van sociale-media.” Nissen: „Het zijn vooral de oudere katholieken die de traditie inmiddels een beetje vergeten zijn. Het is nu iets wat door de jongerengeneratie ontdekt wordt. Met eigentijdse vormen dan wel. Veel jonge mensen eten bijvoorbeeld al bewust vegetarisch of minderen hun sociale-media gebruik en dat zie je terugkomen.”

Dry January

Of het nu gaat om minder vlees eten, minderen van sociale media of geen druppel alcohol meer drinken; het zijn aspecten die langzamerhand verweven zijn geworden in onze huidige samenleving. Denk aan Stoptober of Dry-January. „Het vasten in de Bijbel draait niet alleen om sober zijn in maaltijden, maar ook om bezinning, gebed en zorgdragen voor mensen die het minder goed hebben. Het aspect van bezinning mag van mij veel meer naar voren komen”, aldus Nissen.

Veertigdagentijd

De Veertigdagentijd is een periode van bezinning, van inkeer, van voorbereiding op het naderende Paasfeest. Want veertig dagen lang willen wij ons bezinnen op Jezus' leven, zijn lijden en sterven, maar ook ons eigen leven willen we kritisch bekijken.

Hoe vul ik mijn dagelijks leven in? Hoe ga ik om met de mensen om mij heen? Bekommer ik mij om mijn naaste? En vooral ook, wat betekent voor mij die heel bijzondere persoon: Jezus van Nazareth? Laat ik mij voldoende inspireren door zijn woorden, zijn leven, zijn daden? Het zijn geen gemakkelijke vragen. Maar dat hoeft ook niet. Want we hebben de komende periode ruimschoots de tijd om daarover na te denken. Tenminste, wanneer we onszelf die tijd geven. Want dat is ook Veertigdagentijd: jezelf de tijd gunnen om over deze vragen na te denken, je leven te overdenken en je zo voor te bereiden op dat grootse gebeuren: de verrijzenis van Jezus.

Raar eigenlijk, dat vijf euro zoveel lijkt als je naar de kerk gaat; maar zo weinig als je gaat winkelen.

Raar eigenlijk, dat we stilvallen als we gevraagd worden om te bidden; maar we

nooit problemen hebben, om iets te zeggen tegen een vriend of vriendin.

Raar eigenlijk, dat het vaak zoveel moeite kost om een hoofdstuk uit de Bijbel te lezen; terwijl we een ander boek zo uit hebben.

Raar eigenlijk, dat mensen een sprintje trekken om tijdens een voorstelling op de eerste rij te zitten; maar dat in de kerk de achterste bank de meest geliefde plek is.

Raar eigenlijk, dat onze agenda vol zit als er door de parochie iets wordt georganiseerd; terwijl we voor andere onverwachte gebeurtenissen diezelfde agenda zonder enige moeite aanpassen.

Raar eigenlijk, dat we geloven wat op internet of in de krant lezen; terwijl we ons nogal eens afvragen of het wel waar is wat er in de Bijbel staat.

Raar eigenlijk, dat de tijd zo langzaam kan gaan als je in kerk zit; maar dat een film voorbij is voordat je het in de gaten hebt.

Raar eigenlijk, dat we zo vaak zeggen dat God heel belangrijk is; maar dat we, als het erop aankomt, naar iets heel anders streven.

Guido Dieteren

Pastoor en secretariaat vieren ook carnaval!

Van zaterdag 1 t/m woensdag 5 maart is het parochiesecretariaat vanwege carnaval gesloten. De pastoor heeft vakantiedagen opgenomen en hoopt u tijdens deze dagen graag tegen te komen om met u het carnavalsfeest mee te vieren.

Voor spoedgevallen en meldingen van uitvaarten wordt u doorverwezen naar Arnoud Meulendijks: 06-53700624.

Allemaal fijne carnavalsdagen! Tot ziens in de carnavalsviering én in de Aswoensdagviering. Vanaf donderdag 6 maart zijn we weer bereikbaar!

Alaaf!

**Woensdag 5 maart: Aswoensdag
18.00 uur St. Trudokerk: Eucharistieviering m.m.v. Damiaankoor
19.30 uur St. Luciakerk: Korte gebedsdienst m.m.v. Cantorij**

Vasten, hoe zat het ook al weer?

Carnaval is van oorsprong een katholiek feest waarbij katholieken een periode van 40 dagen vóór Pasen vasten.

Aswoensdag markeert de eerste dag van deze vastenperiode: op die dagen halen gelovigen een askruisje in de kerk. Die 40 dagen zijn niet toevallig, maar komen overeen met het aantal dagen dat Jezus in

de woestijn verbleef om zich te bezinnen. Zo zou Jezus zich kunnen openstellen voor de kracht van God. Jezus trok zich veertig dagen in de woestijn terug om zich door vasten en bidden voor te bereiden op zijn zending onder de mensen. Hij leefde veertig dagen onthecht, zodat Hij zich helemaal kon openstellen voor de kracht van God en de boodschap van Gods liefde.